

videre, anser jeg det nu for ganske utilstrækkeligt at møde med et saadant Forsøgstilbud overfor den omfattende Trang, som er til Stede, og som jo har en meget langvarig Arbejdsløshed bag sig.

Men, siger det ærede Medlem, vi kunde ikke være med til at stille mere til Raadighed for dette Forsøg, heller ikke til hele Industrier, da der ingen Planer var forbedret. Jeg maa sige, jeg forstod ærlig talt ikke denne Tale om Planer. Med hvilken Ret skulde jeg forlange, at industridrivende skulde indsende Planer om, hvad de vilde gøre, hvis de kunde faa et Tilskud, naar jeg ikke har mindste Sikkerhed for at kunne byde et Tilskud? Med hvilken Ret skulde jeg kunne afkræve dem Oplysninger om økonomiske og forretningsmæssige Forhold, naar jeg dog ikke var i Stand til at love dem noget med Sikkerhed? Og saa meget kendte jeg Rigsdagen forud, at en saadan Sikkerhed turde jeg ikke stille i Udsigt.

Saadanne Planer kan fornuftigvis først fremkomme i betydeligt Omfang i det Øjeblik, man har Pengene liggende sikkert og kan meddele Erhvervene, Haandværk, Industri, Skibsfart, og hvem det drejer sig om: Nu er der saa mange Penge til Raadighed, nu burde I forsøge, om I indenfor den Ramme er i Stand til at indrette jer til Imødegaaelse af den udenlandske Konkurrence og til at overvinde de Overgangsvanskeligheder, som er til Stede. Men for saadanne Tilbud kan gives, ser jeg ingen Mulighed for at faa Industrierne til at udarbejde Planer om, hvad de kunde tænke sig at iværksætte under saadanne Forhold.

Endelig vil jeg tilføje, at den Kriseafgift, som er blevet foreslaaet, og hvis Formaal skulde være at hjælpe os over Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden, nu ved de Radikales Forslag har faaet en noget anden Anvendelse. Jeg har vanskeligt kunnet forstaa det rimelige i, at man her beskæftiger sig med et Forslag om Tilskud, om Eksportkredit og andre Foranstaltninger, til hvilke man søger Midler paa visse bestemte Maader, bl. a. i en Formueafgift, hvorefter man fra et Partis Side siger: Ja vel, vi kan godt gaa med til denne Formueafgift, men de $\frac{3}{4}$ af den skal anvendes til noget helt andet, end man i det hele her lovgiver om. Det er en noget ejendommelig Fremgangsmaade, men bevares, det kan man gøre, naar man endelig vil. Men dette at foreslaa at anvende flere Penge, end der bliver tilovers af Formueafgiften, kan jeg stadig ikke forsoner mig med, thi ligefrem at tilsigte en Underskudspolitik kan man dog ikke vente, Regeringen vil.

At fordele 18 Mill. Kr. til Kommunerne — ja, det kan jo være overmaade rimeligt. Jeg tvivler ikke om, at de allerfleste Kommuner meget vel har Brug for 10, 18 eller endnu flere Millioner, hvis de kan faa dem, saa det Overbud, her blev gjort, har vi altsaa ikke kunnet indvende noget imod, vi kan godt være med til at hjælpe Kommunerne det mest mulige. Men jeg synes, at det, den ærede Ordfører nævnte, burde have været taget mere alvorligt, nemlig om man ikke først skulde bruge Kriseafgiften fuldt ud til Hjælp til de Formaal, som var tilsigtet med denne Kriseafgift, nemlig Erhvervskrisen. Hvis man mente, at 18 Mill. Kr. var det mindste, man kunde byde Kommunerne ved denne Lejlighed, kunde man have forhøjet Formueafgiften med det Par Øre, det drejer sig om, det er ikke værd at tale om. Naar man overhovedet er gaaet ind paa Princippet om Berettigelsen af at tage 24 Mill. Kr., saa kan der fornuftigvis ikke være nogen alvorlig Hindring for at gaa til 34, 36 eller et andet Antal Millioner.

Jeg maa ligesom det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der talte i Gaar, meget beklage, at Udsigten til, at denne Sag nu strander, atter skyder det brændende Spørgsmaal om, hvorledes man skal komme Færøerne til Hjælp, et Stykke ud. Hvis dette Lovforslag blev vedtaget, som jeg havde gjort mig i det mindste noget Haab om, havde ogsaa Mulighederne for den nødvendige Støtte til den færøske Fisker- og Handelsbefolkning og til industrielle Virksomheder været til Stede. Og det forbavser mig, at man ogsaa fra konservativ Side har kunnet tale varme Ord om Nødvendigheden af at hjælpe Færøerne for derefter at slutte op i Geled med dem, der er i Færd med at umuliggøre, at saadan Hjælp ydes, ved at slaa det heromhandlede Forslag ned.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gjorde i Slutningen af sin Tale en Henstilling, som han sagde, han gjorde paa Partiets Vegne, nemlig om, at nu maatte vi da ikke kaste Forslag til Side, om hvilke der er Enighed. Ved den Gennemgang, jeg hidtil har foretaget, har jeg ikke set ret meget, hvorom der er Enighed, en lidt ændret Formulering paa et eller andet Punkt kan vel ikke tjene ret meget af nyttig Interesse. Der er Enighed om at lempe Skatten for Aktieselskaber, det kan vi for saa vidt ikke have noget mod, at denne Enighed er opnaaet, men er det ikke for lidt at føre ud i Virkeligheden? Thi de andre Steder, hvor der er Enighed med nogle og ikke med andre, der har vi dog ingen som helst Garanti for,